EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 01/10/2018 a les 11:57

?És possible ser d'aquí i també d'allà??

INSTANT / INSTANTÃ€NIES. La seva mÃ perfila a la pissarra l'alfabet Ã rab. Dibuixa amb deteniment el recorregut de cada lletra, com si resseguir aquest camÃ- la fes tornar a casa.Â

â€” En veu alta, recitem junts els sons de l'abecedari!Â
Foto: Francesc González (Instagram: @tupaker)

Els vuit alumnes segueixen el ritme de la Ikram, la professora. Ella insisteix a cuidar la sonoritat de cada lletra de la mateixa manera que ho faria un músic per preservar la identitat de cada nota. La majoria dels alumnes tenen les arrels al Marroc, però han nascut a Manresa. Des de ben petits, parlen un català i un castellà esplèndids, i sovint l'àrab queda més arraconat. Amb l'intent de reforçar aquesta llengua, els pares els apunten a les classes d'àrab al Centre Cívic de les Escodines. Els ulls castanys de la Ikram, que brillen sota un vel blanc, es lliguen als alumnes. Se'ls mira amb l'esperança de transmetre'ls els valors que va aprendre, durant la seva infància, al Marroc.

Han passat tretze anys des que la Ikram va arribar a Manresa i té la sensació d'haver viscut experiències que han passat per davant dels seus ulls com un tren veloç. Remarca que una part d'ella està a Larraix, a la ciutat on va viure la infància i la joventut. Retorna la mirada als alumnes i sosté que ells, en haver crescut aquí, no s'hauran d'afrontar a una nova cultura o una nova llengua. Però assenyala que això pot provocar que els sorgeixin més preguntes sobre on trobar la seva identitat. «M'agrada Manresa i també el Marroc», exclama la Maissa, una nena d'onze anys nascuda a la comarca. La Ikram somriu però confessa que té por que els ullets innocents que té el davant topin amb les mateixes dificultats que s'ha trobat ella.

Dins de la llibreta de la Maissa hi ha un món. Dibuixos, cal·ligrafia àrab i alguns apunts sobre l'Islam. Explica que aquestes classes li han obert una finestra. Vol aprendre més sobre la llengua i també sobre la religió. Assenyala la Ikram i diu que, de gran, li agradaria posar-se un vel com el seu i seguir els mateixos passos. La majoria de nenes de la classe volen seguir el camí de les professores que practiquen l'Islam. Però aquestes sostenen que és un camí difícil perquè no tothom t'accepta.
La Ikram va viatjar fins aquí per estudiar. Té el grau en enginyeria química i acaba de cursar un màster en enginyeria de recursos naturals a la UPC de Manresa. Malgrat estar qualificada, mai no la tornen a trucar després d'una entrevista de feina. Considera que, en alguns llocs, la rebutgen per dur vel. Una de les seves amigues, la Karima, sosté que és injust jutjar una persona per la seva imatge exterior. Explica que existeix el prejudici de creure que les dones musulmanes no tenen estudis. De fet, ella es va llicenciar en literatura hispànica al Marroc, i «la gent se sorprèn quan els dic que tinc estudis superiors». «Moltes dones estrangeres de Manresa tenen estudis universitaris, però si no saben la llengua del territori se les considera analfabetes», remarca la Karima.

La Maissa pregunta si és possible sentir-se «d'aquí i també d'allà». La Ikram els explica que tenen una eina molt potent per fer-ho possible. La llengua. «A través de la vostra veu, la imatge de l'Islam pot millorar», assenyala. I indica que les dones s'han d'unir per ser més visibles i tenir un paper important en la ciutat. Remarca que confia en la mirada dels infants d'avui per poder respondre sí a la pregunta de la Maissa.